

הפטרה
"רוני עקרה"
פרשת כי תצא

המאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

שבת יד' אלול התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:28	19:18	20:03
18:26	19:15	19:59
18:27	19:17	20:01
18:27	19:17	20:01

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל
לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

הדבר שהיצר הרע מפחד ממנו יותר מכל הוא לימוד התורה הקדושה, שהרי הקב"ה אמר: "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין", לכן היצר הרע נותן לאדם לקיים כל מיני מצוות ובלבד שלא יעסוק בתורה. אך מצונו של לימוד תורה אינו מועיל כאשר יש **שנאת חינוך**: "מקדש שני שהיו עוסקין בתורה, במצות ובגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהייתה בו שנאת חינוך".

הרשעים מתעצמים ומתגברים זה כח שניתן ממרום כדי לנסות אותנו.

המהרש"א כתב: "מהידוע כי מעשה האדם מוליד מלאכים כפי מעשיו, הן לטובה, הן לרעה. כי העושה מצווה יהיה הולך **בשמחה** ואין צריכה המצווה, אלא להקדים לפניו להראות לו את הדרך לשם. אבל העושה עבירה, צריך מי שמוליכו לכורכו וללפפו, כי אינו הולך לשם מרצונו, כדרך **שמוליכים לגרום**, שמוליכין אותו שלא לרצונו, אלא בעל כורחו".

לבי חזקיהו מדין זצ"ל בעל ה"שדי חמד". נולד בירושלים בשנת תקצ"ה לאביו רבי רפאל אשר אליהו זצ"ל, וקיבל תורה מגדולי רבי ירושלים בדורו. בגיל שמונה עשרה התייתם מאביו ועבר להתגורר אצל קרובי משפחתו בעיר קושטא שבטורקיה. שם החל להרביץ תורה ברבים. בשנת תרכ"ז התמנה **לאב בית דין** בחצי האי קרים בשנת תרנ"ט חזר לארץ הקודש ובשנת תרס"א התיישב בחברון, שם הוכתר כרבה של העיר עד להסתלקותו בכ"ה בכסליו תרס"ט. **גאונותו האדירה** מתגלית בספר **"שדי חמד"** בעל שמונה עשרה כרכים, המשמש כאנציקלופדיה תלמודית וכאוצר ענק של תשובות בהלכה.

לא רק על החסד יש להודות, אלא על המצב הקשה של המשפט שקדם להצלה.

הגאון רבי יהודה צדקה ז"ל היה מסתובב בין צדיקי ירושלים בהיותו נער צעיר כדי לקבל ברכתם שיעלה ויצליח בתורה וביראת שמים כשאיפתו. כשעלה **האדמו"ר מגור** בעל ה"אמרי אמת" זצ"ל מפולין לירושלים. שמע על כך אימו הצדקת של רבי יהודה ושלחה את בנה להתברך מפי הצדיק. בהגיעו אל ה"אמרי אמת" שאלו האדמו"ר: "התדע לענות לי מדוע **במסכת שבת** ישנן דווקא כ"ד פרקים הנער יהודה, שהיה עדיין צעיר לימים, לא ידע תשובה על כך, אמר לו האדמו"ר: "לך תחפש תשובה ותענה לי". מיד הלך הנער יהודה אל הגאון המקובל בעל **"כך החיים"** וקיבל את תשובתו: "כ"ד פרקים כנגד עשרים וארבעה תכשיטים שהחתן נותן לכלה, כפי שכיוון רבינו הקדוש- רבי **יהודה הנשיא** לחבר כ"ד פרקים במסכת שבת כדי לקשט את השבת הנקראת כלה מלכתא בכ"ד קישוטים. וטעם נוסף: כ"ד פרקים כנגד כ"ד ספרים שבתורה, נביאים וכתובים כדי לרמוז, שכל השומר שבת כהלכתו כאילו קיים את כל התורה כולה". **נשחור** רבי יהודה אל האדמו"ר מגור עם התשובה הנפלאה, הביע האדמו"ר את שביעות רצונו והאציל עליו **מברכתיו החמות**, שיצליח בתורה וביראת שמים, ואף נתן לו מטבע קטנה לשמירה ולהצלחה.

בישיבת "נהר שלום" למד רבות מפי ראש המקובלים הגה"ק רבי **מרדכי שרעבי** זצ"ל. והיה רבי מרדכי מחבבו מאד, עד כי היה מתבטא **"רבי דוד הכהן** הינו חז בדרא בברכת הכהנים עם הכוונות" שכן רבי דוד היה מברך בישיבה כל בוקר ברכת כוהנים לפי כוונת **הרש"ש** אשר לקחה לו כעשרים דקות. והפלא הוא כי בכל לילה היה רבי דוד חוזר זמן רב על הכוונות של ברכת הכהנים. משל **פעם ראשונה** הוא לומד זאת. כך עד שנתו האחרונות.

תחושות העונג הגשמי, נתנו לאדם רק לדוגמא- להתענג על ה'.

"לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו" טעם האיסור הוא כי **החמור** חלש מן השור, ובשעה שהוא נאלץ להלך רתום עם השור, נגרם לו **צער רב**, שהוא למעלה מכוונותיו.

תכלית הניסים היא לחדש לישראל מצב אחר, לרומם אותם מהמהלך הטבעי.

בדוק את עצמך טוב ובוודאי תמצא שיש בך מומים ופגמים לרוב, **ואף על פי כן**, אתה אוהב את עצמך - כך עליך לאהוב גם את רעך על אף כל המומים והפגמים שאתה **מוצא בו**- אהבה בלתי מוגבלת

מסכת שלמה של מדות מפקלאות ראו בהנהגת הגאון רבי **דב בער"ש ודענפלד** זצ"ל בביתו. היה מכבד את הרבנית ודואג לה באפן מפקלא. בתו, הרבנית שניאורסון, זכרה משנות ילדותה את **הלילות הארכים** שבהם היה לומד בהתמדה, איך שהיה נוקר שהלמוד ל' א' יפריע למנוחתם של בני הבית. היה מכבד את האור בחדרו ומקליק בר קטן, כמו כן היה מסיר את נעליו, וקבל' כדי שלא י'שמע שום רחש שעלול לקערים. גם בשנים האחרונות ל' א' הדליק את האור בחדרו **כשהרבנית ישנה**, אף שהיה קשה לו מאד להסתדר בלעדיה. באפן קבוע, פטרם היה עוזב את הבית, היה מקדים ונגש לחדר ששהתה בו, כדי לברכה לשלום. ואף בפעמים שהיה עסוקה עם נשים בעניני צדקה, שפכו היתה פעילה מאד בעניני צדקה, היה דופק פדלת, מבקש סליחה **ומודיע שהוא הולך**, אף בזמנים קבועים ש'נדעה שהוא אמור ללכת.

נקודה לתחשבה ספר מ'ן הרב **שף** זצ"ל כי שמע שהגאון רבי **יוסף חיים זוננפלד** זצ"ל אמר פעם לאשתו: "באשר לך, בטוחני כי תזכי לגן עדן... באשר תבואי בפני בית דין של מעלה, וישאלו אותך מה עשית בימי חייך - הרי שאני אמרי להם כי פפדת בעל תלמיד חכם. והו אמנם שישאלוך: וכי זה הנחשב תלמיד חכם?, אולם את תשיבי להם פי אשה פשוטה את, אינך לומדת תורה, ול' א' היתה לך פל דבך לברך אל-נכון אם בעלך תלמיד חכם הוא או ל' א'... 'בלית בררה' - את תטעני - 'הסתמכתי על השמועות אשר ידעו לספר פי בעלי תלמיד חכם הוא, ולכן פפדתי אותו!'... 'איך לי כל ספק' - הוסיף הגרי"ח - 'כי **טענתך תתקבל**... וכי מה יוכלו להשיב לך? הלא באמת את עשית את כל מעשיך מתוך פננה טובה וטהרה, בהסתמך על המידע אשר היה בידיך! פלום יכל'ת לעשות יותר מ'ך?'... 'אולם חדוד נוסף יש לי עבורך...' -

המשיר הגרי"ח את דבריו - 'והוא, פי בוכותך - א'זכה אף אני להגיע לגן עדן ולישב עם הצדיקים שעטרתיהם בראשיהם... 'וכל כך למה?' - את שואלת? ובכן, התשובה היא פשוטה... אמנם אני פשעלעצמי, באשר יודע אני את **ערכי האמתי** - ל' א' אוכל לטען בפני בית דין של מעלה פי מגיע לי להקנס לגן עדן... באשר יתישב בית-הדין ויגמרו את דיני - הם בנדאי יכריעו פי איך לי די זכיות פדי שאוכל לזכות למתן שכרם של צדיקים... אולם אז תבואי את ותטעני: 'האם באמת חושבים אתם פי יהיה זה גן עדן עבורי - באשר רואה אני את בעלי עומד מעבר לגדר ושומרי הגן אינם מניחים לו להקנס? ובכלל, האם יתכן פי אני א'זכה לגן עדן משום **שסיעתי לבעלי** אשר תשבתיו לתלמיד חכם - ואלו הוא עצמו יירש חלילה גיהנם?'... 'נכאן' - סימ הגרי"ח - "שוב יכולני להיזכר בטהח פי טעונתי יתקבלו בפני בית הדין... ש'קרי אמנם פן, פלום גן עדן הוא זה - ליישב ולהגות מדי השכינה פאשר בעלך נמק באש הגיהנם?'... וליפ'כך, ל' א' תהנה בפני הדגים כל **בררה חוץ מהלוות** למלאכי מרום פי יכניסו אף אותי ליישיבה של מעלה, על מנת ש'קיה שכךך שלם ומתקן!'...

גס לאחר שהנהיג את נשיאותו ברבים לא הניח רבי **ארון לייב** זצ"ל מידו את מידת הענווה, אשר מאז היתה נר לרגלו ואור לנתיבתו.

מסופר כי פעם בעת שוכבו על יצעו לנוח, נכנסה אליו **אימו הצדקנית** אשר היתה כבר זקנה מופלגת, והבחינה ברגליו כי נפוחות ביותר הנה, מחמת סיגופים שונים שסיגף את עצמו. החלה האם גונחת מליבה ונאנחת על שכך ראו עיניה.

נענה ואמר לה: "וכי מה לך להצטער?! אם כואבות רגלי, אות הוא שואכל אני ושותה כדבעי, כי על כן נעשייתו בעל בשר!..." "הוי בני, בני-נענתה לו הצדקנית- **כלל זה** יהיה מסור בידך: כאשר המקום הניו חלק ומקום אחד גבוה מחברו- הרי זה נפוח! כך מקובלני מאימי הצדקת- כאשר אחד **גבוה מחברו**- כלומר, מתגאה על חברו, הרי זה נפוח!

שו"ת חתם סופר זצ"ל: "לְסַפֵּר בְּשִׁבְחָה צְדִיקִים הִיא מִצְוָה גְדוֹלָה". אבותינו ספרו לנו שלמרות שכל רגעיו של רבנו ה"חתם סופר" היו מקדשים להנהיג קהלתו, הנהלת ישיבתו וקהלת פני תבל בתשובותיו – הקדיש **מומנו היקר** בכל הוֹמָנוּת לְסַפֵּר לְבָנָיו וְתַלְמִידָיו מִרְבּוֹתָיו וּמְשַׁאֵר גְדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל.

ופעם אחת אָרַע, שָׁהִיָּה **מוֹשֵׁד כַּלְכָּד בַּסְּפָרַי** בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ בַּחֲרָף, עַד שֶׁבָּאוּ בְּאֵמָר – רַבּוֹתֵינוּ, הִגִּיעַ זְמַן מִנְחָה.

על כל אחד מוסלת החובה, להשתמש בכל מה שניתן לו לעבודת ה'.

רבי משה מנדל זצ"ל העריץ עד מאוד את האדמו"ר הקדוש רבי **יואל מסאטמר** זיע"א. בעת שהאדמו"ר מסאטמר שהה בבני ברק נסע רבנו לשחר פניו. המקום היה הומה אדם שבאו להסתופף בצל הרבי מסאטמר. רבנו שגם הוא הגיע לקבל את פני רבו, בענוותנותו הרבה נעמד בדיוק רב בקצה החדר. אך כשראהו הרבי קראו אליו מיד וביקש כי יפנו מקום. והיה מספר, "בזמן שישבתי מול הרבי, תפס את ידי בידיו הקדושות כל מהלך השיחה, **חשתי קדושה עצומה**, נפל עלי פחד ומורא עד שלא יכולתי לפצות פה.

אותה חמימות דקדושה שלא לא פגה ממני עם היום. לימים סיפר רבנו כי גיסו החורג הגה"צ הרב כ"ץ זצ"ל אב"ד מונטריאול, סח לו בהתפעלות, כי אותה שעה שישבו שני הצדיקים שדייהם אוחות זו בזו, נראה עמוד אש חופף עליהם מעל ראשם. תמונתו של האדמו"ר רבי יואל זצוק"ל, קישתה את סוכתו של רבנו שהיה מביט בה בשקיקה עוד ועוד. **בהתפעלות גדולה** הצביע עליה ואמר לבני ביתו, "ראו נא, צורתו כשל תינוק שלא טעם טעם חטא..."

רבי שמשון בנקום זצ"ל היה חוזר ואומר כי לפעמים יושבים שני בחורים או אברכים **זה לצד זה**, שניהם לומדים ומתפללים, ולבסוף זה יוצא גדולה וזה לא.

והיה אומר: מקובלני מרבתי, זה שעבד **על הקדושה** יצא לגדולה, ולעומתו השני שפיתח בעבודתו, נשאר כמו שהוא.

כל העלונים: hamaor.net

מתנה ריכוז, בשנות הזעם עם התקרבות **חג הסוכות**, חפץ היה **לייב ליבשיץ** לקיים מצוות סוכה כהלכתה, למרות שידע שאם ייתפס בכך דינו להישלח מיד להשמדה. טיכס עצה עם חבריו, כיצד לבנות סוכה שניתן להסתירה, הוחלט לבנות סוכה מינימלית, רק אז הבין את דברי חז"ל, כי אמרו בסוכה בארוך על רוחב 70 ס"מ וגובה מטר- כשרה. ב"תוקף" היותו נגר במחנה אסף כמה קרשים, מהם **בנה סוכה כשרה** שניתנה לפירוק מייד, וזו הוסתרה בין שני צריפים.

בהגיע ליל חג הסוכות, חמק עם חבריו אל הסוכה שם בירכו כל אחד בנפרד "לישב בסוכה" ו"שהחינו", על חתיכת **קליפה של תפוח אדמה** מיד. לאחר קיום המצווה פירקו את הסוכה מאימת הצוררים.

"משולחן גבוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבז** שליט"א.

וְהִיָּה מִחֲנִיף קָדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה בָּהּ עֲרֹת דָּבָר וְשֵׁב מֵאַחֲרָיָהּ (דברים כג, טו).

מרגלא בפומיה דהמקובל הצדיק רבי **מאיר אבוחצירא** זצ"ל שמקור הקדושה הוא בעיניים ורמז לכך בפסוק **אֵיךְ הִקְדָּשָׁה הוּא בְּעֵינָיִם** (בראשית לה, כא), היכן הקדושה נמצאת? בעיניים, אדם ששומר את עיניו בקדושה הקב"ה נמצא איתו, מגן ושומר עליו מכל פגע, וְעַיִנָּם עֵינָיו מֵרְאוּת בְּרָעַ, הוא מרזמים יִשְׁבֹּן... מִלֶּחֶף בְּיַפְיֹו תַחֲוִינָה עֵינָיָהּ (ישעיה לג, טו-ז).

את העיניים צריך לשמור מכל הסתכל חלילה בדברים אסורים, כיון שהכל תלוי בעיניים, עיני עיני ירדה מים (איכה א, טו), הסתכלות אחת לא נכונה כבר יכולה להוריד את האדם, וְעֵשֶׂיתִי מַעֲקָה לְגַגְךָ (דברים כב) – אלו העיניים, תכסה ותשמור אותם היטב, מדוע? **כי יפל הנפל ממנו...** משם יכולה להיות חלילה ירידה גדולה, וְרֵאִיתָ בְּשִׁבְיָהּ, תחילה מעיית האדם היא בראיה, ולהיפך אדם ששומר את עיניו זוכה שהקב"ה נמצא עמו ומגן עליו, וְלֹא יִרְאֶה בָּהּ עֲרֹת דָּבָר וְשֵׁב מֵאַחֲרָיָהּ (דברים כג, טו).

ונספר, בחור מיישבת "הנגב" בנתיבות נסע באוטובוס והתיישב באחד המושבים לבדו, לאחר כמה דקות עלתה אשה שהתלבשה בחציפות ובחוסר עניעות והתיישבה לידו. הבחור רצה לשמור על קדושתו ולא להיכשל בעיניו ומיד עבר להתיישב במושב האחורי של האוטובוס, ולאחר מספר דקות נפלה עליו תרדמה פתאומית ובחלום הוא שומע קול מדבר אליו ומזדעק שיש מטען חבלה מתחת למושב באוטובוס, ועליו להתריע על כך במהרה.

התעורר הבחור בבחלה, ומיד רץ להודיע על כך לנהג, שהזמין מיד את אנשי היעלה שניטרלו את מטען החבלה ברגעים האחרונים. לאחר כמה ימים ניגש חבלן המשטרה אל אדונו הצדיק הבכא סאלי זצ"ל וסיפר לו בנאווה שניטרל את מטען החבלה והעיל אוטובוס שלם, אך הרב דחה דבריו ואמר שלא המשטרה העילה את אנשי האוטובוס, אלא אותו בחור שמר את עיניו הוא זה שהעיל את כולם!

יהי רצון שנוכח להרבות קדושה וטהרה בעם ישראל ונזכה בקרוב לגאולה השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

בעל: למה את עושה קציצות בגודל שונה?
אשה: אתה הרי אתה ביקשת לגוון באוכל

לאחר הסתלקות אביו- רבי **מאיר** זצ"ל הגדול מפרימישלאן, בשנת תקל"ג, הוכתר רבי **אדרון לייב** זצ"ל, בעל כורחו, למלא את מקומו. אחיו הצעיר ממנו, הצדיק הקדוש רבי **דוד**, החל להנהיג עדת חסידים בקאלוש הסמוכה לפרימישלאן, ואילו אחיו אחר, רבי **פסח** חסיד, נודע כאיש קדוש ומורם מעם, אולם לא נהג ברבנות.

שפל ברך ועניו באמת היה רבי ארון לייב, אשר האמין בכל ליבו כי הרבה לחטוא ולפשוע עד לאין ערוך. עלייתו על כס ההנהגה היתה איפוא **כפיה נביגית**, ולכל היותר ניאות להסכים, כי זכות אבות מסעייתו.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

עבודת ה' השלמה, כוללת את הצורך לקיים גם את רצונו ה'.

"לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו". טעם איסור לכישת בגדי שעטנז הוא כי בגדי הכהנים עשויים שעטנז - **צמר ופשתים יחדיו**. לפיכך נאסר על זר ללבוש שעטנז, שכן אסור לזר ללבוש בגדי כהנים.

400 נוסעים יושבים במטוס וממתנינים. הדלת נפתחת ושני אנשים, לבושים בחליפות טייסים, נכנסים פנימה. אחד מובל ע"י כלב נחיה והשני עם מקל עוזרים. צחקוקים עצבניים נשמעים פה ושם, אך שני האנשים נכנסים לתא הטייס וסוגרים את הדלת. המנועים מתחילים לפעול. המטוס מתחיל לרוץ על המסלול, והאנשים מבינים, שהוא רץ היישר אל תוך האגם שבקצה המסלול. כאשר מתחיל להיות ברור שהמטוס לא ימריא, ושם עומדים לצלול לתוך המים, זעקות היסטריות ממלאות את חלל תא הנוסעים.

בדיוק באותו הרגע, המטוס מריא אל על. טייס המשנה פונה לטייס הראשי ואומר: אני אומר לך בוב, אם יום אחד הם יצרחו מאוחר מדי, אנחנו כולנו נהיה באגם....

אותה הכנעה ורכות הן שנותנות לבית היהודי את החוזק והאיתנות שהחזיקה אותו **לאורך הדורות** כאשר מחד האישה מכבדת את בעלה כמו מלך והבעל מכבדה יותר מגופו.

רבי אריה ליון זצ"ל דרש פעם בבית הפנסת בענין כבוד האשה, ובדקדוקה הנה נוכח גם הנאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, בעל "אבן האזל". פתח בהקדשה פנה רבי **איסר זלמן** לרבי אריה ואמר לו: "ישר כבודך על הקדשה הנפלאה ועל החזק שנתת לי, שעוררת אותי לנושא כה חשוב". נקהל רבי אריה ואמר: "חס ותלילה, כבוד הרב, לא נתפנתתי אליך, מי אני שאמר דברי מסר לגדול הדור". ענה לו רבי איסר זלמן: "אף על פי כן, גם אני צריך להזהר יותר ולדקדק שלא לצער את אשתך".

החסיף נאמר: "כפדוע לך, הקתב שלי איננו ברור קלל, וכשפוקתב אני את ספרי אינן הסדר בבית הקפוס יכול לפענח את הפתב, ועל פן **אשתי יושבת** ומעתיקה את פתי, ועל פי העתקתה מסדר הסדר את הספרי והואיל יודע אני שהפתכים עוקרים פתיבה נוספת. לפעמים אני מתרשל וכותבם פתב לא כל פן ברור, ואשתי צריכה להתאמץ ולהבין את הפתב. ומעתה **קבלתי על עצמי** להשתדל ולכתב ברור כפי ילקתי פדי

השור הוא מעלה הגירה ולועס כל הזמן, והחמור אינו מעלה גירה. כשהחמור חורש עם השור נדמה לו שהשור אוכל כל הזמן ואילו הוא **רעב ומתענה**, ויש בכך משום צער בעלי חיים.

לעילוי נשמת: שרון בן זרבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רובי, יוסף דהאן בן שמחה, לאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, עלימה בת עזרה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבן, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בונגיס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן גרניה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

